

CSÍKI ANDRÁS

Téged örököltelek

„Aki ezt a szülőföldet szereti, a legnehezebb emberi sorsot szereti.”
(Cs. Szabó László)

*téged örököltelek s már
mindegy is ki és mit beszél
nekem eleven úgy vagy
mint anyám tekintete
nem a szemek gömbje
de a féltés titkai
nem a kitépett és
bevarrt könyvlapok
nem az íróasztalok
tévesztett történelme
nem az izgága
paragrafusjelek
nem a számok
kataszterek káosza*

*nem a közülünk
kivált mindentudók
s nem a hogy kerültek
közénk prókátorok
nem! én téged örököltelek
Nyárád feletti égbolt
nagyapám vésőnyomát
a székykapuk indáiban
versek csengését és
tanulságát a meséknek
nem telekkönyvet és pecsétet
de kertvéget és vajasalma-fát
temetőoldalt kocsidöglesztőt
és hűséget mibe belepusztulok*

mintha őt láttam volna

*mintha őt láttam volna
őt a halott költőt
amint zöldre vár
és rímre vár ahogy
szétrágott tollak és
koszosra vert billentyűk
emléke sárgul az arcán
hiába a félmeztelenre
öltözött nők parádéja
hiába májusi verőfény
csak sápadtan álltam
és emésztetni kezdett*

*a reggeli város éreztem
elbomlok eltűnök az
útgyaluk a gyalogosok
sűrűjéből és nem leszek
más csak a halott költő
látomása tanácstalan és
megfellebbezhetetlen
elmúlás és zöldre
vártam és rímre vártam
szétrágott tollak és
koszosra vert billentyűk
emléke sárgult az arcomon*